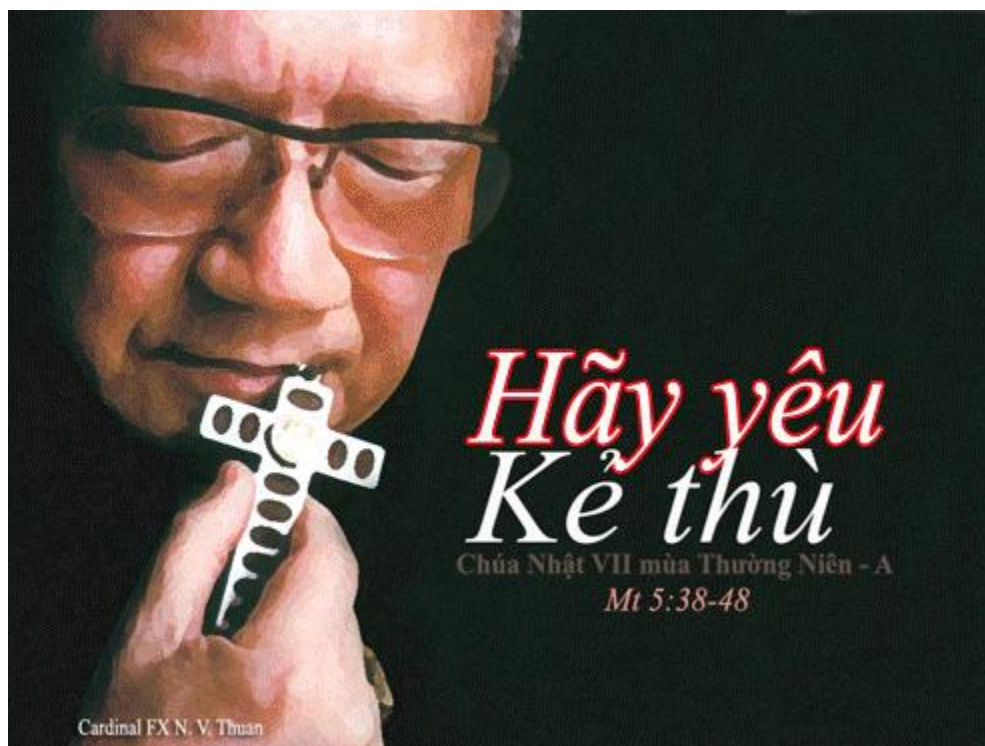

CHÚA NHẬT VII THƯỜNG NIÊN - A

Ngày 20 tháng 2 năm 2011

Mt 5:38-48

www.40giayloichua.net

Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Thánh Matthêu.

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: “Các con đã nghe bảo: ‘Mắt đền mắt, răng đền răng.’ Còn Thầy, Thầy bảo các con: đừng chống cự lại với kẻ hung ác; trái lại, nếu ai vả má bên phải của con, thì hãy đưa má bên kia cho nó nữa. Và ai muốn kiện con để đoạt áo trong của con, thì hãy trao cho nó cả áo choàng nữa. Và ai bắt con đi một dặm, thì con hãy đi với nó hai dặm. Ai xin, thì con hãy cho. Ai muốn vay mượn, thì con đừng khước từ. Các con cũng đã nghe dạy rằng: Hãy yêu thương tha nhân, và ghét thù địch. Còn Thầy, Thầy bảo các con: Các con hãy yêu thương thù địch các con, hãy làm lành cho những kẻ ghét các con, và cầu nguyện cho những kẻ bắt bớ và vu khống các con, để các con nên con cái Cha các con ở trên trời, là Đấng làm cho mặt trời mọc lên trên người lành cũng như kẻ dữ, và cho mưa trên người công chính cũng như kẻ bất lương. Vì nếu các con yêu thương những kẻ yêu thương các con, thì còn cô công gì? Nào những người thu thuế không làm như vậy ư? Và nếu các con chỉ chào hỏi anh em các con mà thôi, thì các con có làm gì hơn? Nào dân ngoại không làm như vậy sao? Vậy các con hãy nên trọn lành như Cha các con trên trời là Đấng trọn lành.”

Đó là Lời Chúa.

Chia sẻ

1. Tha thứ kẻ thù

Đâu là phương thế để làm cho thêm bạn bớt thù trong cuộc sống của mình?

Có một bản du ca tôi rất thích hát, bản du ca ấy có những lời lẽ như thế này: Kẻ thù ta đâu có phải là người giết người đi thì ta ở với ai. Đúng thế, đã là người thì ai cũng có những sai lỗi của mình. Nhân vô thập toàn là thế. Hơn nữa, mỗi người lại có những tính tình và sở thích riêng biệt, bá nhân bá tánh là thế.

Vì vậy, đã sống chung cùng nhau chúng ta không thể nào tránh đi cho hết những va chạm, những bức bối và những buồn phiền, như một câu danh ngôn đã bảo: Hễ ở đâu có hai người sống với nhau, thì ở đó thế nào cũng có sự xích mích và giận hơn.

Nếu suy nghĩ chúng ta sẽ thấy trên đời đâu phải chỉ có một hay hai người làm cho tôi sự mất lòng, làm cho tôi phải nhục nhã và tức giận. Ngay cả đến những người bạn thân tình, ngay cả đến cha mẹ và anh chị em ruột thịt cũng đã nhiều lần làm cho tôi phải bức bối.

Vậy nếu hễ tức giận là báo thù, thì tôi sẽ phải báo thù kẻ lạ cũng như người quen, kẻ ngoài xã hội cũng như người trong gia đình, kẻ bên trái cũng như những người bên phải, kẻ đằng trước cũng như người đằng sau, nghĩa là phải tẩy chay, phải thanh toán hết mọi thứ người trên mặt đất này.

Hơn nữa, xã hội và ngay chính bản thân tôi, sẽ không thể nào được xây dựng trên sự thù oán và đấu tranh, vì thù oán này sẽ nảy sinh ra thù oán khác, như một thứ bệnh truyền nhiễm làm cho xã hội bị sụp đổ, còn bản thân tôi sẽ phải quay quắt khổ đau. Thế nhưng, điều tệ hại nhất, đó là chính bản thân tôi nhiều khi lại là nguyên nhân cho sự thù oán, vì hơn một lần tôi đã sai lỗi, hơn một lần tôi đã gian tham và bất công. Cho nên người đáng phải giết, đáng phải loại trừ lại chính là bản thân tôi. Vì vậy mà bản du ca trên có những lời lẽ được tiếp nối như sau: Kẻ thù ta tên nó là gian ác, tên nó là điêu ngoa, tên nó là tham tàn...

Phương thế hữu hiệu nhất để làm cho thêm bạn bớt thù, không phải là chết giết những kẻ thù ở bên ngoài, vì sự trả thù chỉ là cái vui của những tâm hồn đê tiện, nhưng là phải lột mặt nạ và tận diệt cho bằng được những thói hư tật xấu, là những kẻ nội thù, nằm sẵn trong cõi lòng chúng ta, như người xưa đã dạy: Kẻ thù đích thực thì ở trong tâm hồn, vì đó là những nguyên nhân gây nên thù oán ngoài xã hội.

Cùng với việc uốn nắn sửa đổi những sai lỗi của mình, chúng ta hãy có thái độ khoan dung và tha thứ, cố gắng đi bước trước tiến đến sự hoà giải cùng nhau. Đừng khoan dung với mình mà gay gắt với anh em, trái lại hãy khoan dung với anh em mà gay gắt với chính mình. Cách tốt

nhất để khỏi bắn khoăn về kẻ thù là hãy làm cho họ trở nên một người bạn, bởi vì thù oán không thể huỷ diệt được thù oán, chỉ có tình thương mới huỷ diệt được nó mà thôi.

Ngày kia thánh Clementê đi vào một tiệm ăn, ngửa tay ra và nói:

- Xin quý ông rộng lượng bố thí cho các em mô côi một miếng cơm, một manh áo. Tức thì các thực khách cười lên hô hô một cách khinh bỉ. Sau đó, một anh thợ giày đã nói:

- Một miếng ư, được lắm.

Rồi anh ta uống một ngụm bia, phùng má trợn mắt phun thẳng vào mặt thánh nhân. Chúng ta thử tưởng tượng xem thánh nhân đã phản ứng như thế nào? Có lẽ ngài sẽ giáng cho anh ta một cái tát tai. Nhưng không, ngài vẫn bình tĩnh, rút khăn lau mặt, rồi lại ngửa tay và nói:

- Thưa quý ông, đó là phần của tôi, còn phần của các em mô côi đâu chưa thấy. Anh thợ giày bỗng té nhào xuống đất như bị một cú đấm thối sơn, vì anh ta chẳng bao ngờ tới trên cõi đời nham nhở này mà lại có được một người khí phách như vậy. Anh lồm cồm ngồi dậy và lắp bắp nói:

- Tôi... tôi sẽ gởi tặng các em.

Sau đó, anh đã dành một phần sản nghiệp và trao tận tay thánh nhân một số tiền lớn để tạ lỗi.

Hãy tha thứ để rồi bản thân sẽ được Chúa thứ tha.

2. Giơ má kia ra chẳng?

Đây là một thí dụ điển hình để kiểm chứng bài giảng trên núi về chữ nghĩa và tinh thần. Đây là tinh thần của câu “Hãy giơ má kia ra” là câu làm bất cứ ai cũng nhẩn mặt? Khi chính mình bị một cái tát trong cuộc khổ nạn, Chúa Giêsu đã chẳng giơ má kia ra. Ngài đã đặt kẻ vũ phu đứng trước hành vi của mình: “Nếu ta nói sai, hãy chứng minh điều sai đó: nếu ta nói phải, tại sao lại đánh ta?” (Ga 18:23).

Điều sai làm đó cứ lao theo từ ngữ như con bò mộng lao vào cái khăn nhũ: “Tôi mà giơ má ra à? Để tạo điều kiện cho bạo lực sao?” Đúng ra là Chúa Giêsu muốn điều ngược lại. Khi Ngài nói: “Ngươi đừng đánh trả kẻ dữ dằn”, thì Ngài đã chỉ đích danh, và chúng ta biết phải làm gì đối với một kẻ dữ dằn rồi. nhưng đó là một cái gì vượt xa trên kẻ dữ dằn này cũng như trên cái má rất bông của chúng ta. Dưới cái hình ảnh gây ấn tượng này (giơ má kia ra!) ẩn giấu một kế hoạch phi thường: ngăn chặn bạo lực gia tăng.

Con người chấp nhận bạo lực như là một dữ kiện không thể bàn cãi vào đâu được. Đánh trả và báo thù dường như là điều tự nhiên, mọi người đều như thế, ngay cả những Kitô hữu tốt cũng vậy. Nếu chúng ta muốn đo lường sự đảo ngược to lớn mà Chúa Giêsu đưa ra, chúng ta hãy mở Kinh thánh ra, Sáng Thế ký 4:24: “Lameck sẽ bị báo thù 77 lần!”. Và chúng ta hãy đặt mình vào địa vị của Phêrô khi được trả lời rằng: “Người hãy tha thứ bảy mươi lần bảy” (Mt 18:22).

Có thể tỏ ra hoàn toàn vô lý, sự đảo ngược này bắt đầu xảy ra thực sự ngay khi chúng ta có can đảm nói không đối với bạo lực của chính chúng ta. Không phải bạo lực của người khác, mà là bạo lực của chúng ta. Khi lái xe, khi làm việc, khi coi truyền hình chúng ta muốn la lên: “Đồ thối tha! Quân sát nhân!” (và con cái có thể nghe được).

- *Người hãy im đi, hãy bình tĩnh, đừng đánh trả những người hung dữ, Chúa Giêsu nói.*
- *Chúa muốn chúng con để cho tất cả những người gần gũi, tất cả những kẻ bạo hành tha hồ hành động hay sao?*

Tin Mừng không đơn giản chút nào cả. Sau đây là một câu chuyện đã xảy đến với tôi. Tôi đã chứng kiến hai tên vô lại đi xe máy làm một bà già bị thương nặng khi kéo lê bà ta dưới đất để giật túi xách. Một nỗi oán ghét dâng lên trong lòng tôi. Khi hai cảnh sát đến tôi nghĩ họ phải bắt hai tên đó, tấn công cho tới chết để dạy cho chúng một bài học!

Điều đó chẳng dạy cho chúng một bài học nào cả. Bạo lực không bao giờ dạy cho ai một bài học nào cả. Nó chỉ có kêu gọi thêm bạo lực mà thôi. Tôi đã thấy rõ điều đó chung quanh bà già bị thương tội nghiệp. Chúng ta sẽ nhìn tất cả các thanh niên đi xe máy bằng con mắt thành kiến.

Thánh Phaolô đã đào sâu vấn đề này: “Đừng để mình thua điều ác” (Rm 12:17). Đừng để cho ai cả, từ cậu bé vô lại cho tới tên đồ tể, có khả năng biến đổi bạn thành một con người đầy căm thù. Nếu không, bạn sẽ thua điều ác.

Chúng ta không lúc nào cũng có thể hoàn toàn tự kiềm chế trước một kẻ tàn ác hoặc xảo trá. Nhưng chúng ta có thể chống lại làn sóng bạo lực ở trong ta, chống lại những lời nói và những cử chỉ bạo lực. Chúng ta có thể không cố gắng làm cho sự tự vệ và sự tức giận chính đáng biến thành bạo lực lớn và mù quáng hơn, biến thành sự khinh bỉ, biến thành ước muốn và hành vi báo thù thuần túy.

Nơi nào một Kitô hữu ngăn chặn được việc lan truyền bạo lực bằng cách từ chối làm một mắt xích của chuỗi sự ác, thì nơi đó một thế giới mới sinh ra.

3. Yêu kẻ thù

(Trích trong ‘Niềm Vui Chia Sẻ’)

Anh em hãy yêu thương kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi anh em, như vậy anh em mới được trở nên con cái của Cha anh em, Đấng ngự trên trời, vì Người cho mặt trời mọc lên soi sáng kẻ xấu cũng như người tốt” (Mt 5:44-45).

“Anh em hãy yêu thương kẻ thù mình”. Việc này thật đòi hỏi: Nó đảo lộn các suy nghĩ của ta và làm mọi người phải thay đổi hướng đi của đời mình! Bởi vì, đừng dấu diếm nữa, tất cả chúng ta đều có một vài kẻ thù... lớn hoặc nhỏ.

Kẻ thù đang ở đằng sau cánh cửa căn nhà bên cạnh, nơi người đàn bà đáng ghét đó mà tôi thường tìm cách tránh né mỗi lần bà ta sắp sửa cùng bước lên cầu thang. Kẻ thù ở chính nơi người bà con mà cách đây ba chục năm đã đối xử bất công với cha tôi, vì thế tôi không còn chào hỏi nữa. Kẻ thù ngồi ở bàn đằng sau trong lớp học và từ ngày nó tố cáo cho bạn tôi với thầy giáo, không bao giờ bạn nhìn mặt nó. Kẻ thù là người bạn gái đó, vì cô ta đã bỏ bạn để đi với người khác. Kẻ thù là người bán hàng đã đánh lừa bạn. Đó là những người không nghĩ như bạn về chính trị, vì thế ta tuyên bố họ là kẻ thù. Có người coi Nhà Nước là kẻ thù, nên dùng bạo lực đối xử với người đại diện Nhà Nước. Cũng có người nhìn các linh mục và Giáo Hội như là thù địch. Tất cả những người này và vô vàn những người khác mà ta gọi là “kẻ thù” ta phải yêu thương họ.

Phải yêu thương họ sao?

Thưa phải, phải yêu thương họ! Và đừng cho mình có thể làm được bằng cách thay đổi tình cảm oán ghét thành tình cảm nhân hậu hơn.

Mà còn hơn nữa. Bạn hãy lắng nghe lời Đức Giêsu dạy:

“Anh em hãy yêu thương kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi anh em, như vậy, anh em mới thực sự trở nên con cái của Cha anh em, Đấng ngự trên trời, vì Người cho mặt trời mọc lên soi sáng kẻ xấu cũng như người tốt”.

Bạn thấy không? Đức Giêsu muốn một tình thương thể hiện qua việc cầu nguyện và những hành động cụ thể.

Ở nơi khác, Ngài cũng dạy: “Anh em hãy làm ơn cho kẻ oán ghét mình, chúc lành cho kẻ nguyện rửa mình, cầu cho kẻ nhục mạ mình” (Lc 6:27-28).

Ngài giải thích cho ta lý do tại sao Ngài truyền dạy như vậy, và chỉ cho ta mẫu gương là tình thương của Thiên Chúa, Cha Ngài; Ngài dạy ta làm như vậy cùng hành xử theo gương Chúa Cha. Điều đó có nghĩa là trên đời ta không còn cô đơn: ta có một người Cha và phải sống như Người. Không những thế, mà Thiên Chúa còn có quyền đòi ta làm như vậy, bởi vì khi ta còn là

thù địch của Người, còn sống trong tội lỗi, Thiên Chúa đã yêu thương chúng ta trước (x.2Ga 4,19), và sai Con của Người đến với ta, Đấng đã chết cách nhục nhã vì mỗi người chúng ta.

“Anh em hãy yêu thương kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi anh em, như vậy anh em mới được trở nên con cái của Cha anh em, Đấng ngự trên trời, vì Người cho mặt trời mọc lên soi sáng kẻ xấu cũng như người tốt”.

Bài học ấy chú bé Jerry người da đen đã học được ở Washington. Vì có trí thông minh, em đã được nhận vào một lớp đặc biệt gồm toàn thiếu niên da trắng. Nhưng trí thông minh không đủ để làm cho các bạn cùng lớp hiểu rằng em cũng bình đẳng như chúng. Màu da đen đã làm cho tất cả ghét bỏ em, đến độ ngày lễ Giáng Sinh các học sinh tặng quà cho nhau nhưng không thèm để ý tới Jerry. Em bật khóc, điều này dễ hiểu! Nhưng khi về nhà em nghĩ đến Chúa Giêsu: “Hãy yêu thương kẻ thù của anh em”, và đồng ý với má, em mua quà vui vẻ tặng cho tất cả những “người anh em da trắng” của mình.

“Anh em hãy yêu thương kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi anh em, như vậy anh em mới trở nên con cái của Cha anh em, Đấng ngự trên trời, vì Người cho mặt trời mọc lên soi sáng kẻ xấu cũng như người tốt”.

Ngày hôm đó Elizabeth, cô bé có đạo ở thành phố Florence (Italia) thật đau lòng, khi bước lên bậc thang vào nhà thờ dự lễ, vì cô nghe tiếng cười nhạo của một nhóm đồng lứa tuổi. Cho dù muốn chống lại, em mỉm cười và trong nhà thờ em cầu nguyện cho những thiếu niên ấy.

“Anh em hãy yêu thương kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi anh em, như vậy anh em mới được trở nên con cái của Cha anh em, Đấng ngự trên trời, vì Người cho mặt trời mọc lên soi sáng kẻ xấu cũng như người tốt”.

Bài học ấy chú bé Jerry người da đen đã học được ở Washington. Vì có trí thông minh, em đã được nhận vào một lớp đặc biệt gồm toàn thiếu niên da trắng. Nhưng trí thông minh không đủ để làm cho các bạn cùng lớp hiểu rằng em cũng bình đẳng như chúng. Màu da đen đã làm cho tất cả ghét bỏ em, đến độ ngày lễ Giáng Sinh các học sinh tặng quà cho nhau nhưng không thèm để ý tới Jerry. Em bật khóc, điều này dễ hiểu! Nhưng khi về nhà em nghĩ đến Chúa Giêsu: “Hãy yêu thương kẻ thù của anh em”, và đồng ý với má, em mua quà vui vẻ tặng cho tất cả những “người anh em da trắng” của mình.

“Anh em hãy yêu thương kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi anh em, như vậy anh em mới trở nên con cái của Cha anh em, Đấng ngự trên trời, vì Người cho mặt trời mọc lên soi sáng kẻ xấu cũng như người tốt”.

Ngày hôm đó Elizabeth, cô bé có đạo ở thành phố Florence (Italia) thật đau lòng, khi bước lên bậc thang vào nhà thờ dự lễ, vì cô nghe tiếng cười nhạo của một nhóm đồng lứa tuổi. Cho dù muốn chống lại, em mỉm cười và trong nhà thờ em cầu nguyện cho những thiếu niên ấy.

Khi đi ra, các thiếu niên chặn em lại và hỏi lý do tại sao em xử sự như vậy. Em trả lời, mình là người có đạo, nên phải thương yêu luôn luôn. Em nói lên điều đó với niềm xác tín mạnh mẽ.

Chúng ta của em Elizabeth đã được thưởng công: Chúa Nhật sau đó em thấy tất cả các thiếu niên ấy trong nhà thờ, rất chăm chú ở hàng ghế trên cùng. Các thiếu niên chấp nhận Lời Chúa như thế. Do đó các em là người lớn trước mặt Chúa.

Có lẽ ta cũng nên điều chỉnh lại một vài tình trạng, hơn nữa cũng vì ta sẽ được xét xử theo như cách ta xét đoán người khác. Thật vậy, chính ta là người trao vào tay Chúa cái thước mà Ngài phải dùng để đo tình yêu của chúng ta. Ta đã chẳng xin Chúa: “Xin tha nợ chúng con như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con” đó sao? Vậy ta hãy yêu thương kẻ thù! Chỉ khi xử sự như vậy ta mới có thể sửa chữa lại sự chia rẽ, đập đổ những hàng rào ngăn cách và xây dựng cộng đoàn huynh đệ.

Điều đó khó khăn sao? Nặng nề sao? Nó không để ta ngủ yên, ngay khi mới nghĩ đến sao? Hãy can đảm lên! Điều đó không phải là quá sức: một nỗ lực nhỏ từ phía ta, rồi 99 phần trăm Thiên Chúa sẽ làm, và... trong tâm hồn ta sẽ dâng trào niềm vui.

4. Gợi ý giảng của Lm Carôlô.

SỐNG BẰNG YÊU THƯƠNG

1) Thế nào là thánh?

Trong các bài đọc hôm nay, chúng ta nghe được hai lời kêu gọi nên thánh như Thiên Chúa: “Các người hãy nên thánh, vì Ta là Đấng Thánh” (bài đọc I); “Các con hãy nên trọn lành như Cha các con ở trên trời là Đấng trọn lành” (Bài Tin Mừng).

Thánh là thế nào?

Người ta thường hình dung vị thánh là một người khổ hạnh, xa lánh thế gian, chuyên chăm đọc kinh cầu nguyện... Vì hình dung như thế, người ta ngưỡng mộ các vị thánh nhưng không thích làm thánh.

Bài đọc I và bài Tin Mừng hôm nay hình dung vị thánh một cách rất dễ thương, dễ thích: Thánh là người cố gắng giống Chúa. Mà vì Chúa là tình yêu cho nên thánh là người sống yêu thương, chẳng những yêu thương những người thân cận với mình, mà còn yêu thương cả những kẻ thù ghét mình.

Một vị thánh như thế, ai mà không thích? Hình ảnh một vị thánh như thế, ai mà không muốn trở thành? Và những người thánh như thế, xã hội nào mà không cần đến?

2) “Mắt đền mắt, răng thế răng”

Toàn văn của khoản luật trả đũa được ghi trong sách Xuất hành (Xh 21:24) như sau: “Mắt đền mắt, răng đền răng, tay đền tay, chân đền chân, phỏng đền phỏng, bầm đền bầm, sưng đền sưng”. Mục đích của khoản luật này là tuy cho phép trả đũa nhưng giới hạn sự trả đũa đúng mức bị gây hại: kẻ thù làm mình hư một mắt, mình có thể trả đũa làm cho nó hư lại một mắt (không được hai); nó đánh mình bầm, mình có thể đánh nó bầm lại (không được hơn)...

Một điều đáng buồn là ngay trong thời đại Tân Ước này, nhiều người chẳng những chưa giữ được giới hạn tối thiểu của luật Cựu Ước mà còn tệ hơn thế nhiều. Họ sống theo luật “Hòn đất ném đi, hòn chì ném lại”. Hãy nhìn tình hình xung đột bên Trung Đông giữa Palestine và Israel: một người của bên này bị bắn tía chết là liền sau đó một làng của bên kia bị máy bay bên này ném bom. Trên bình diện nhỏ hơn: hai đứa trẻ đánh nhau kéo theo hai gia đình xung đột với nhau; khi hai người cãi nhau, người này chửi một câu thì người kia đáp lại ba câu; người này nói “Cha mày” thì người kia đáp lại “Tổ tiên sư mày”...

Làm thế nào để chấm dứt xung đột? Cách giải quyết “Mắt đền mắt răng đền răng” rất khó dừng lại ở giới hạn hợp lý mà thường có khuynh hướng leo thang trả đũa. Còn nếu giải quyết bằng cách “Hòn đất ném đi hòn chì ném lại” thì xung đột càng leo thang nhanh hơn.

Đến đây chúng ta mới thấy giáo huấn của Đức Giêsu rất khôn ngoan. Xung đột chỉ chấm dứt được khi một bên chịu nhường nhịn. Nhường nhịn không có nghĩa là mình yếu, mình thua, nhưng là mình đang cố gắng nên thánh như Thiên Chúa ở trên trời là Đấng thánh.

3) Yêu thương kẻ thù không phải là thiện cảm, mà là thiện chí

Martin Luther King là một mục sư da đen, người đã đấu tranh để người da đen không còn bị người da trắng ngược đãi. Ông có một cách hiểu rất dễ chấp nhận về lời Chúa Giêsu dạy “Hãy yêu thương kẻ thù”, như sau:

“Trong Tân Ước, chúng ta thấy từ Agapè được dùng để chỉ tình yêu. Đó chính là tình yêu dồi dào không đòi một đáp trả nào hết. Các nhà thần học nói đó là tình yêu Thiên Chúa được thực hiện nói tâm hồn con người. Khi vươn lên một đỉnh tình yêu như vậy, chúng ta sẽ yêu hết mọi người, không phải vì chúng ta có thiện cảm với họ, cũng không phải vì chúng ta đánh giá cao lối sống của họ. Chúng ta yêu thương họ vì Thiên Chúa yêu thương họ. Đó chính là ý nghĩa lời Đức Giêsu dạy “Anh em hãy yêu thương kẻ thù”. Phần tôi, tôi sung sướng vì Ngài đã không nói “Anh em hãy có thiện cảm với kẻ thù của anh em” bởi vì có những người mà tôi khó có thiện cảm nổi. Thiện cảm là một xúc cảm. Tôi không thể có xúc cảm với người đã ném bom vào gia đình tôi. Tôi không thể có thiện cảm với người bóc lột tôi. Tôi không thể có thiện cảm với người đè bẹp tôi dưới sự bất công. Không, không thể có một thiện cảm nào đối với người đem ngày đe

dọa giết tôi. Nhưng Đức Giêsu nhắc tôi rằng tình yêu còn lớn hơn thiện cảm, rằng tình yêu là thiện chí biết cảm thông, có tính sáng tạo, cứu độ đối với hết mọi người” (Trích bởi Fiches Dominicales, Năm A, trang 201)

4) Mảnh suy tư

- Khi đọc lịch sử người ta rất buồn, không phải buồn vì những tội ác mà những kẻ ác đã phạm, cho bằng vì những sự trừng phạt mà người lành phải gánh chịu; và một cộng đoàn trở nên hung ác không phải do những tội ác thỉnh thoảng xảy ra cho bằng do thói quen xử dụng hình phạt. (Oscar Wilde)

- Tha thứ giống như cái gì? Giống như mùi hương mà bông hoa tỏa ra khi nó bị giẫm nát.

5) Lời cầu nguyện cuối ngày

Lạy Chúa, mỗi ngày khi chúng con đi ngủ là đi vào một cái chết nho nhỏ để chịu một cuộc phán xét nho nhỏ về một ngày vừa qua.

Ước gì khi đó từng điều lầm lỗi của chúng con đều đã được tha thứ, và từng điều không thánh thiện của chúng con đều đã được thánh hóa.

Xin đừng để còn một điều gì đi theo chúng con vào giấc ngủ mà chưa được tha thứ và thánh hóa.

Có như thế chúng con mới luôn sẵn sàng cho cuộc tái sinh vào cõi đời đời, chúng con dám nhìn về phía trước với ánh mắt chan chứa tình yêu và hy vọng và có thể đứng vững trước mặt Chúa là Đấng vừa là quan tòa vừa là Đấng cứu độ chúng con, một quan tòa thánh thiện và một đấng cứu độ yêu thương. (Đức Giám Mục Appleton)

6) Chuyện minh họa

a/ Trả thù

Một thanh niên trong làng bị lăng mạ cách thậm tệ. Anh vội vàng đến mục sư kể cho ông nghe và muốn đi trả thù ngay.

- Tốt hơn, con nên về nhà.
- Nhưng con bị nhục mạ.
- Vậy thì con càng nên về nhà ngay lúc này. Sự nhục mạ cũng giống như bùn.
- Đúng thế. Con sẽ làm sạch nó.
- Nay con, có một điều con có thể học hỏi tốt ngay bây giờ và sau này: Bùn được gạt sạch dễ dàng khi nó khô.

b/ Tiêu diệt kẻ thù

Một hoàng đế Trung hoa tuyên bố sẽ tiêu diệt hết các kẻ thù. Nhưng ít lâu sau, thần dân thấy nhà vua đi lại, ăn uống với kẻ thù trước kia.

- *Chẳng phải ngài đã từng nói là sẽ tiêu diệt hết kẻ thù?*
- *Đúng, ta đã tiêu diệt hết kẻ thù, vì ta đã biến họ thành bạn bè của ta.*

